

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 3.

Caroma, Wash. Feb. 10, 1894.

Vol. 4.

Gudsfornegtelsens Aarsag.

Da Herman kom hjem, sagde han til sin Hustru: „Jeg har idag haft en saare interessant Samtal: med Rudolf om Religionen.“ Han meddelte hende derpaa Indholdet af den, og dette blev ogsaa af dem begge udsærligt omhandlet. „Jeg indser nu,“ sagde Herman tilsidst, „at jeg er gaaet en falsk Vej. Der gives ingen fornuftig Grund til at negte Guds Tilværelse. Alt hvad der er b'even forebragt mod Guds Tilværelse, er kun et stoffende Skin, der ved nærmere Prøvelse viser sig at være en latterlig Løgn. Det er mod al Fornuft, det er en Forhaanelse af den sunde Mennekesforstand, naar man negter Guds Tilværelse. Jeg har besluttet at opgive denne Dumbug.“

„Ogsaa jeg mener,“ sagde Fru Konstanse, „at vi have saaret mere end nok af Gudsfornegtelsen. I mange Aar have vi ikke hørt, læst eller samtalt om andet. Altid hed det: Gudsfornegtelsen er det største Fremstridt, det klareste Lys, den værdifuldeste Opdagelse. Og hvori bestaar nu denne kostbare Viddom? I det Forgjævede: Der er ingen Gud, Verden er opstaaet af sig selv, Mennesket er et uorganiseret Dyr, en Efterkommer af Apen, og naar det dør, saa gaar det over i et Intet. Og vi trostede os med den Forsikring, at naar Mennesket døde, saa skulde det blive en Rjon-Blomst, eller dets Legeme gjorde idetmindste Nytte som—Gjødjel. Endnu andre foreslør os, at Mennesket var en Gud. O, hvor denne væmmelige Ufornuft nu er mig imod! Man lovede os, at naar vi blot kun negtede Guds Tilværelse, da vare vi fri, da havde vi Himmelen paa Jorden, da vandrede vi fulde af Glæde i et fatigt Paradis, da opnaaede vi det højeste, fuldkomneste Menneskeværd. Jeg spørger dig, kjære, ere vi ved Gudsfornegtelsen b'evne bedre, klogere, mere tilfredse og lykkelige end andre Mennesker? Kan du tro, at det døde, livløse Stof har staaet os og Siælen? Glæder det dig at tro, at vi og vore kjære Værn ikke ere andet end Dyr og Apen? Gjør det dig lykkelig at tro, at vi ved Døden synke hen i et Intet, og at da vor Sjæl forgaar for evigt? Glæder den

Tanke dig, at vi efter Døden aldrig skulle se hverandre mer? At Kjærlighed, Venstabs og alt ædelt og ophøiet med Døden forsvinder for evigt?“

Jeg erkjender altid klarere, at Gudsfornegtelsen er den mørkeste og vanvittigste Doertro, som sætter Mennesket under Dyret.

K. Ved Gudsfornegtelsen bliver os tilsidst intet andet tilbage end at fortvivle. Jeg haaber, der gives en Sandhed, som hæver og lykkeligjør Mennesket. Lad os ikke hvile, før vi have fundet denne Sandhed. Jeg vil for Fremtiden være tilstede ved Eders Samtaler.

Da Rudolf kom næste Aften, spurgte Herman: „Hvoraf kommer det, at nu saa mange negte Guds Tilværelse?“

Grunden dertil, svarede den adspurgte, er trodsig Ondskab. Der gives en hellig og retfærdig Gud, der en Gang vil dømmes og straffe Lovens Overtrædere. Det véd ethvert Menneske. Naar det nu vil synde, saa advarer og truer Samvittigheden ham: „Gjør det ikke, ellers vil Gud straffe dig!“ Har Mennesket syndet, saa anklager Samvittigheden ham: „Ve dig, Guds retfærdige Straf er dig vis!“ Saaledes geraader Mennesket i en tvælende Frygt for Gud. Denne Frygt er af den Grund høist ubehagelig og ubekvem for de gudløse, fordi den hindrer dem i frit og lystig væk at synde. Derfor ønske de, at der ikke maatte være nogen Gud, ingen Dom, noget Helvede. For nu at blive fri denne tvælende Frygt for Gud, sigte de mod bedre Vidende og Samvittighed: Der er ingen Gud. Paa denne Maade haabe de da at bringe det dertil, at de tilsidst ganske sikkert og sorgløst kunne tjene Kjødets onde Lyster. Derfor rose ogsaa gjerne Gudsfornegeterne sig af sin Feilhed, fordi de ønske at befri sig for Tanken om Gud.

Dette vidste allerede Hedningerne; Plutarck siger: „Heusigten med at negte Guddommen er denne, at man ikke skal behøve at frygte.“ Nylig holdt Gudsfornegeterne et Møde i N. W. York. Da erklærede en vis Tre at følgende for deres Lære: „At nyde Ulykkelig er Menneskets største Gode; ikke at nyde den er Summen af alt ondt. Mennesket

naa derfor rydde af Veien, hvad der forstyrer ham i at nåde Lyksaligheden. Forstyrrede i sin Nødhed blive Menneſtene ved Tanken paa Gud, Djævel, Synd, Død, Ewig- hød, Himmelen, Helvede; disse Navne alene fylde Menneſtene med Angst og Skræk. Derfor væk med dem!" En anden, C. S. Murray, sagde: "Verden behøver en saadan For- søjer, som kan forsøje den fra Uvidenhed og Frygt."

Det er ganske vist et sorgjævet Arbejde, Gudsforneget- ne lave pædagogt og Thi det bliver evig sandt, hvad en Hedning, Seneca, har sagt: "Lykken befriir mange fra Skrof, men ingen fra Frygt." Samvittighedens Stemme leder sig ikke tilintetgjøre. Har Gudsfornegeteren forsøgt at negte Guds Tilværelse og vugge sig ind i en sød Sikkerhed saa raagner snart atter Samvittighedens Stemme og indjager ham ny Frygt. Den siger ham steds paany: Gud er dog din Skaber og Herre, derfor er du skyldig til at tjene ham. Og fordi han ikke vil det, saa frygter han altid, at Retfærdig- hedens Sværd vil indhente ham.

Ogsaa forrad: Gudsfornegeterne kun altfor tydeligt, at de have en slet Sag og en ond Samvittighed. Thi man finder fast aldrig, at de drive sin Gudsfornegtelse paa en rolig, upartisk Maade. De kunne ikke andet, de maa paa alle Maader spotte og haane den Gud, om hvilken Bibelen vidner. En Gudsfornegeter er i Regelen ogsaa en Spotter en Gudsbe- spotter. Og hvad ondt har dog Bibelen gjort dem? Den aabenbarer os en hellig og barmhjertig Gud; derfor har i Sandhed ingen en gyldig Marsag til saa Njændigt at haane den, som Gudsfornegeterne gjøre.

Tilfuge bevise de sin blinde Uforstand. De tro, at naar de kun negte Guds Tilværelse, da maa ogsaa Gud ophøre at eksistere. De ligne den taabelige Fugl, Strudseu. Da den fortæller Sagnet, at naar den bliver forfulgt, stikker den Ho- vedet ind i Bukkene, og naar den ikke ser Jægeren, indbilder den sig, at denne heller ikke er tilstede. Just saa gjøre ogsaa Gudsfornegeterne. De frugte den reiseværdige Gud og mene, de behøve kun at negte ham, saa er han ikke mere til! De blinde Daarer! Om ogsaa alle Menneſter negtede Solens Tilværelse, saa vilde dog Solen ubekymret derom gaa sin lysende Bane paa Himmelen. Lad Atheisterne negte, haane og spotte, saameget de kunne, deres asmevægtige Snal kan dog ikke forandre Sagen. Gud bliver, tiltrods herfor, dog den, der er til, som var til og vil være til.

H. Men skal de lærde blandt Gudsfornegeterne ikke vide det bedre, som i. Eks. en Bogt, Moteschott, Büchner og andre Naturforskere?

H. De hørde det vistnok. Men de ere desværre ingen ærlige Forskere, men kun Diletanter og opblæste halvlarde. Paa dem passer den berømte Bacon's Udsagn: "En kun overfladisk tilegnet Filosofi fører fra Gud, men gaar man tilbunds i den, fører den atter tilbage til Gud." Alti, hvad de anføre mod Guds Tilværelse, er saa tynde, elendige Grunde, at deres Utilstrækkelighed umuligt kan være bleven skjult for dem selv. Desuden er Materialismen i nyere Tid bleven grundigt gjendreven af mange lærde. Jeg nævner blandt dem kun v. Reichenbach, C. Hufschle, F. Hoffmann

Carriere, C. P. Fischer, Bockmann, Perly, Andreas, og Rudolf Wagner, S. Henrici, F. M. Tilmann, O. Weber, H. Fichte og Fabri.

Den berøgtede Bogts Være er længe siden godtgjort at være Lygn og brændemærket af R. Wagner som „Kulsvier- tro og fuldstændig Taabelighed.“ Ligesaa er Moteschott, der negter Sjælens Tilværelse, bleven tilslamme. Han paastod, at han i Hjernens Fædt havde fundet Fosfor, mente, at dette brændbare Stof frembragte den aandelige Virksomhed og roabte triumferende ud i Verden: "Uden Fosfor ingen Tanke!" Men nu optræder Kemiens Mester J. v. Liebig med følgende Erklæring: „Een for den Opdagelse, at der er Fosfor i Hjernen, tilhører ikke mig, men Hr. Moteschott, og jeg har i mine femte Breve erklæret, at den er falsk og ikke kan begrundes ved en eneste Njændgjerning.“ Men tiltrods herfor vedblive Gudsfornegeterne at udbasunere sit smagløse Hjerneskind som Sandhed og bevise derved uigen- oriveligt, at det er trodsig Ondskab, som driver dem.

Dette viser ogsaa følgende Historie ret tydeligt:

Den gjendrevne Gudsfornegeter.

J 50-Arne traadte den unge Pastor W. paa en Reise i Hjemmet urentet ind i sin Søsters Hus, just som der var samlet et større Selskab, og fik efter en kort Præsentation for Selskabet som Værtindens Broder sin Plads overfor en Regjeringsraad, hvis røde Ansigtsskæbne tydede paa stærk Nødhed af Vin, og hvis høie, myndige Tale beherskede Selskabet. Ved Siden af ham sad en ung Dame, som snart begyndte en Samtale med den hende som de fleste andre ubekjendte nye Gæst og udvalte sig med megen Barm om en Prædiken af en for kort siden indsat Pastor i M., som hun nylig havde hørt. Men dette syntes Regjeringsraaden altfor ærgerligt til at skulle tie dertil. „Der undrer mig,“ sagde han hende i Talem, at „at De endnu har Behag i den mørke Overtro. Man er dog nutildags altfor oplyst til at betymre sig om saadant, som Præsterne snakke om en Gud. Der gives ingen Gud. Og saadan en sund, livsglad Dame som De skalde heller fortælle om et lystigt Bal eller om Theatret.“ Pinligt berørt søgte Værtinden at afbryde denne Samtale og advarede Spotteren: „Tag Dem iagt; De maa vide, min Broder der er selv Pastor.“ Men ikke det mindste forstyrret derved vendte den nævnte sig til Pastoren og fortsatte: „Al, min Hr. Pastor, vi forstaa hinanden allerede. Jeg anser Dem for selv at være en dannet Mand, som giver mig Ret. De maa jo vistnok paa Embeds Begne endnu altid foretage det gamle Tæveri, og for de dumme Bønder kan det ogsaa være godt og nødvendigt; men — ikke sandt — i Deres Hjertes Grund er De enig med mig?“

Den unge Pastor betragtede et Øeblik den uforslan mede Spørger med et roligt Blis, derpaa talte han saaledes:

„Førend jeg svarer Dem, vil jeg forelægge Dem tre Spørgsmaal. De siger: Der er ingen Gud. De er Atheist. Saadanne Folk har der altid været, dog skjelner man mellem

tre Arter af dem. Til den første høre saadanne Tænkere, som med stort Alvor søge efter Sandheden. De ville af egen Fornuft og Kraft udforske Guds Væsen. Men efterat de have tænkt og grublet sit hele Liv, bliver alt dem stedse usikrere; saa fortovle de tilsidst om at finde Sandheden og sige: Der er ingen Gud.—Er det gaaret Dem saaledes?”

Den adpurgte tilbageviste lee de Spørgsmaalet; „At nei, det er allermindst efter min Smag. En Filosof er jeg ikke.”

„Nu da da videre,” fortsatte Pastoren. „Der har allerede oftere været Tider, og vi leve i en saadan, da Vantroen finder saadanne Ordsværere, der ville omskyrte alt, som man hidtil holdt for sandt og helligt, og fordi de overalt i Tale og Skrift gjøre sig brede dermed, saa faa de med sig Mængden, som blindt eftersnakker dem. Thi mangen søger en Værelse deri efter nyeste Mode at spotte Troen og sære frivole Tale. Saaar det saaledes til med Dem?”

„Nei,” svarede Regjeringsraaden, synlig forbitret, „nei, en Efter snakker er jeg ikke.”

„Den tredje Klasse, som jeg mener,” sagde den unge Pastor roligt videre, „er denne: Der er Mennesker, som uden Sky og Anger jage efter Livets Lyfter og Belyfter og vælte sig i Syndens Smuds. Men der kommer en Tid, da der Helligaand rører deres Samvittighed; da maa de høre Samvittighedens advarende Stemme, og af Frygt for Død og Dom foresnakke de sig: Der gives ingen Gud, der gives ingen gjengjældende Dom, med Døden er alt forbi.” Gadnu engang at spørge; Er dette Tilfældet? behøvede Pastoren ikke. Alles Mine vare rettede paa Regjeringens Raaden, som sad der stum og stiv og ikke vovede at sære et Ord. Men den lydløse Stilheden, som indtraadte, den alvorlige Mine hos alle tilstedeværende bevidnede: Saaledes er det!

„De Døve høre.”

Det er virkelig er det et guddommeligt Under, naar de aandelig Blinde ved Evangeliet's Prædiken pludselig saa Synet opladt, naar de aandelig Døde staae op. Et saadant Under af den store Gudsnaade, der tildrog sig med et stakkels Barn, vilde vi her betragte. Jacob Finneviary beretter Fortællingen i sin Exempelbog for Børn.

En from Præst ved Menigheden i Rowington-Butts i London staaer i Nærheden af sin Dør, da kommer en Tiggerdreng, hos hvilken den indre Naahed og Ryggstødsfrygtelig skinter igjennem det udvortes Smuds og den legemlige Glendighed. Præsten føler sig i sit Hjerte pludselig bevæget til at tage sig af dette stakkels Barn og gandske at beholde det hos sig. En Beslutning, der havde maattet forstrække ethvert af hans egne Børn, som sit den grænselig tilredte Ubedreng at see, og ogsaa i den første Stund maatte have sat ham selv i Forstrækkelse, hvis ikke Han, der først lagde Beslutningen ind i hans Hjerte, selv ogsaa havde styrket ham ved dens Udsværelse. Thi ikke uden Vækkelse kunde man see dette gruelig tilredte, lidne Barn, og naar det under af sin Tale udbrød i de frygteligste Eder, Forbandelser og afskyelige Ord fra Bastens Slose, kunde man

heller ikke høre paa dette uden Bæmmelse og Forkærdelse. Der gode Pastor havde i sit Huus optaget et Bæsen, som var stemmere end det stemmeste og vildeste Dyr, og—efter Alt, hvad man kunde se—endnu vanskeligere at tæmme end ethvert saadant Creatur. Thi alle Formaningens, Tugtens og Straffens Ord, al Bøn syntes spildte paa dette lille, endnu ikke 9 Aar gamle Udyr; den hele Dag igjennem, saavidt han blot har Gæne og Færdighed hertil, udøver han slette Streger, eller studerer ud nye,—ethvert Ord fra ham vænker Afstand og Følelse; for enhver kristelig Paamindelse er han som fuldkommen død og uimodtagelig, i al kristelig Erkjendelse er han uvidende som en Hedning.—Præsten beder stedse alvorligere og mere indtrængende, først om Naade, Taalmodighed og Visdom for sig selv, da dette Barns Sjæl nu er lagt paa hans Sjæl, derpaa om Naade og Forbarmelse for det arme Barn. Og hans Bøn er ikke forgjæves. Allerede nogle Uger efter bemærkes med Gæt en igjensjældende Omvendelse og Forandring hos Drengen. Han bliver stille, indstuttet i sig selv, lydig, ydmyg, tjenstfærdig, endog saa da, naar det angaaer en Tjeneste, som man ikke har forlangt, og som intet Menneske leer. Han beder ofte i den skjulte Krog, hvor alene hans Pleiefaders omhyggeligt lebsagende Øie opspejder ham; under lufte varme Taarer bænkalder han. Det vilde Hjerte er brudt og bliver ham frataget; et nyt Hjerte bliver den stakkels Skabning skænket; Munden udsiger Ord, som kun Læreren i det Fædre, Han, der opdragede vor Sjæl for det evige Liv, kan indgive denne. Den stakkels Drengs eneste Rummer, eneste Nød er nu blot den Tanke, at han saa ofte, saa svært, af paa en maalet for evig utilgivelig Naade, ved sine afskyelige Synder har fornærmet sin Herre og Frelser, som af Kjærlighed døde for ham. Dog midt i disse Tvivlens Rimpel voger og saa Troen, og i denne Troes Kraft bliver han allerede nu for alle det fcomme Præstehuses Bebrere til et Under, der lydeligt vidner om Christi Magt i Menneskenes Sjæle.— Kun i kort Tid var Drengen paa denne Naade bleven skænket til den Mands Hjerte, der i Bønnen havde tilkjæmpet sig hans Sjæl, da en snilsom Syge forvandlede Præstehuset til et Sygdommens og Sorgens Huus. Ogsaa den stakkels Dreng blev angreben og følte sin Døds Nærhed. Da vilde Guds Mand endnu engang i sin hele Kraft hertil aabenbare sig i denne stakkels Skabning og vise Menneskene, at han har det i sin Magt at indføre i sit Huus de Forkærdtes og af Verden forlastedes Sjæle, ja de langt fra ham Afvegnes og Forvildedes Sjæle, at lade dem isra Gjerderne og de ubanede Stier ind i sit Huus for der at mætte dem og lade dem vorde drukkne af sit Huses gode Ting. Efterat den bange Tvivl i Drengens Sjæl: „om dog vel Gud ogsaa vilde forbarme sig over en saa vederstyggelig, jundig Barmhjertig,” gandske og aldeles var overvunden ved Pleiefaderens kraftige Tiltale, blev hans Mund fuld af Lov og Jubel, saa at Præsten senere ofte sagde, at hans Huus uagtet al den ydre Nød, som just da herstede der, den gang have været som en liden Himmel, hvor de Saliges og Englenes Stemmer uden Afslæbelse love Gud. Og saaledes henjou Drengen

sa lig, i Troen paa sin Herre, endnu ikke 9 Aar gammel. Han havde forudsagt sin Dødsdag og med stille Glæde imødeleet sin sidste Stund.

Hvorledes forslaar dog ikke den gode Gartner og Huusfaber at behandle enhver Frugt, som han vil gjøre brugbar for sin Huusholdning, og, om den endog noksaa meget skjult under Gruset spirede op, dog at stille den frem i den modnende Sols Straaler just i den Stund, naar Modningens Tid nærmer sig! Han førte Drengen hen til den velgjørende Pastors Huus, fordi han selv vilde skænke en Gave til denne Mand, der allerede havde haft saarmangen en Fattig Gaver, — en Gave, hvis Herlighed og Skønhed uden Afslæbelse vil glæde dens Modtager og gjøre ham lykkelig, og fremfor Alt: han gav den unge Vinstok, som han endnu her paa Jorden vilde opelske af dette Barns Sjæl, i hiin faderligsinde Odbing en fast Støtte, til hvilken den — lig Ranken — kunde støttele sig, —

Pacific Lutheran University.

Til alle Venner af Arbeidet frembæres herved vor indertlige Tak for det gamle Aar. Men vi maa ogsaa fremdeles bede om Medbrødres Bistand. Det er ikke saa godt at drive et Arbeide som kræver store Pengrublæg i disse Tider; derfor maa vi ogsaa bede enhver om godhedsfuldt at sætte sig ind i vor Stilling og komme ihu, at Arbeidet ikke er vort alene, men at det er paabegyndt og fortsat med hele den Synodes A n befaling og Tilskyndelse.

— Vi beder derfor om, at man vil høre denne Rapport og se, hvad man fremdeles kan og vil gjøre for denne Sag. Vi har nok ikke ventet med at gjøre noget, indtil Samfundets Medlemmer sendte os de nødvendige Besøb at arbejde med, men saaledes som der fra først af var antydet i skriftlige og mundtlige Rapporter til vort Kirkefolk, har vi søgt at skaffe tilveie Penge paa alle de Maader, som vi kunde finde tjenlige, og som vi kunde forsvare for Gud og Mennesker. Vi havde nemlig forbundet os til inden en bestemt Tid at bygge for \$50,000.

Men før denne Tid var udløben begjærede Ward T. Smith Drejer og Opkøvelse af Kontrakten, hvilket vi ogsaa hid ind paa, især da vi ikke fik saa mange rede Penge udaf Forbindelsen, som vi havde ventet os. Vi har nu intetsomhelst at gjøre med Ward T. Smith, og ingen gavner nu Skolen noget ved at gjøre Forretning med ham.

J. J. Grunden, Kræver Skolen staar, har denne nu saamegen fast Eiendom, at Værdien deraf kan og bør sættes til \$50,000. Efter Markedsprisen skulde blot være 550 Byggetomter bringe os det Besøb.

Vort Maal har været at faa Bygningen opført og Skolen begyndt, saasnart som muligt. Det er nok heller ikke i dette Stykke gaaet netop efter vort Ønske, og dog maa vi være taknemmelig og glade, fordi vi saa mange Gange har mærket Herrens naadige Styrelse og Hjælp til Arbeidet. Men endnu spørger vi, hvor snart skal vi nyde den Glæde at blive færdige med Bygningen og begynde Skolen. Hvad tror Du min Ven? Og hvemt troer Du, Gud vil skal

være med og arbejde, indtil Maalet er naaet? Til den, som vi troer, han vil have til at gjøre det, maa vi vende os. — Mon ikke Du, som læser det, er en af dem? Vi, som er midt oppe i Arbeidet ved vel, at vi er nogle af dem, som skal arbejde herfor; men alene kan og bør vi ganske vist ikke gjøre det. Mange vil sige til os; „J har lagt an for stort. Herpaa vil Undertegnede tillade sig et forsikre, at vi endnu ikke i selve Byggearbeidet har lagt i rede Penge de \$50,000, som der fra først af var sagt, vi skulde bygge for. Desuden ved man, at der nu i vort Samfund ikke er saa saa som alene har bygget sig Huse for 5@6 Tusinde Dollars. Hvorfor kan vi da ikke isammen bygge til Guds Riges Ægte et Hus ti Gange saa stort og kostbart? Saapas Byrde kan vi alle ganske let bære; men alene kan nok ikke nogle faa gjøre meget, derfor maa vi atter bede om Hjælp. Vi spør, at vi er spændte for Vognen og skal trække af alle Kræfter og skal ikke spare os selv, men hvorfor skulde Du spare Dig? Eller, om Du heller vil, saa kom ihu, at naar en Dyr eller et Æsen salder i en Brønd, da pleier man at trække dem op igie. Vi er komne i en saadan Brønd. — Mon ikke Du har været med at sthye os ned i den? — Med vor gode Villie er vi slet ikke komne ned i den. Det er heller ikke morsomt at være der. Her skal vi betale Gjæld og Renter, og vi skal bygge. Dertil kræves mange Penge til Byggematerial og til Arbeidsløn. Allesteds Udgifter og injensteds nogen Fortjeneste.

Og dog behøver Du slet ikke at tænke, at det er haabløst at faa os udaf Brønden, dersom Du forresten ikke vil, at vi skal frepære i den.

I Høst og Vinter har vi paa vor Gjæld i Banken betalt \$2000. Endnu staar der igjen \$4000, som trækker altfor stor Rente nemlig 10 per cent. Men vi faa ogsaa i Gjæld til flere Venner hid og her i Samfundet. Disse har været snille mod os. Vi har ogsaa været nødt til at trække Bygler paa deres Overtærenhed; men vi stolte paa, at de dog i Længden ikke skal tabe noget.

Skolbygningen, som den nu staar, er værd mindst en Trediedel mere, end den har kostet os i Penge. Vi har vinduer inde. Varmeapparatet er man kommen saa langt med, at det kun vil tage en kort Tid at fuldføre det. De to Trediedele af Prisen, nemlig \$6,000, er betalt. Halvparten af hele Bygningen er og snart plastreret. En hel Del Flooring og anden finishing Lumber ligger færdig og venter. Et af de første Værelser i første Etage har Parkland Menighed og Kvindeforening sat i fuld Stand, og det bruges nu til Kirke. Det første Værelse i hele Bygningen fuldføres nu af vor herværende Ungdomsforening. Endelig fuldføres et tredie større Værelse paa Undertegnedes Beføstning til Kontor. Plastringen paa den ene Halvdel af Bygningen er betalt for, og det vil ikke kræve nogen stor Sum Penge at fuldføre Resten, da vi faar alt Arbeide med Plastringen udført for fem (5) Cents per Yard og næsten halvparten af dette Beløb tager Vedkommende i Eiendom. Saa er der paa det nærmeste kun tilbage for at fuldføre Bygningen at købe Døre, og Transoms samt Hardware dertil; Kalk og en Del Cement

Plumbing og Maling, en Del Material til Tropperne samt Arbeidsløn. — Trods vi er spændt for et tungt Læs, om hvilket vi ofte ikke ved, enten det gaar frem eller tilbage, saa synes vi dog nu at gine en Ende paa den allerværste Del af Veien. — Kjære, vær nu saa inderlig god, at Du hjælper os at drive paa i Vinter, medens Alt er billigt, saa at vi snart kan blive færdige med disse store daglige Udgifter. Vær vi bare færdige hermed, saa vilde det blive en forholdsvis let Sag, ialfald ikke saa kvælende som nu, at tænke paa, hvorledes vi skal møde vor Forpligtelse mod vore Kreditorer. Kjære hjælp os; thi var Du i vort Sted, da vilde Du raabe paa samme Raade, og mer end en Gæng vilde ogsaa Du fristes til sagsende at udbrøbe: „Vi forgaar,“ naar Vølger og Byrder som store Bjerge laarne sig omkring og over Dig. Og dog kan man — dersom man vil — uden stor Banskfælg- heds hjælpe os ud ogsaa i denne Tid. Vi tillader os at gjøre opmærksom paa, hvorledes dette kan ske.

1. Den for alle Parter bedste Raade vilde være, at enhver Person, som læser dette, vilde sende os en Dollar. Dersom dette virkelig ske, tør jeg forsikre, at vi vilde blive herligt hjulpede udaf vor Nød og snart saa Bygningen færdig. Send Du derfor godhedsfuldt Din Dollar, saa sender vel andre sin; thi jeg er sikker paa, at de fleste Læsere handler paa samme Raade som Du selv.

2. Uagtet mange i disse knappe Penge-tider sælger baade Hus og Land for, hvad de kan saa for dem, saa tror vi fremdeles, at vi med god Samvittighed kan byde omtrent 300 af Skolens nærmeste Lotter for \$100 per Lot som før. Hvad vi før har sagt om disse Lotter, holder vi fremdeles fast ved; og mange af dem, som har besøgt Stedet, efterat de havde kjøbt, har erklæret, at Byggetomterne ikke var blevet misrepræsenteret af os. Folk, som vil have et sundt, vakkert og behageligt Sted at bo paa, gavner virkelig sig selv mest ved at købe to eller flere Lotter af Skolen. Her er af flere Grunde billigere at opholde sig end i Viten, og man kan gjerne tage til Hjerte ogsaa de Ord, som Formand Røen sagde paa Synoden i Chicago, at han her i Landet ikke havde fæet et pænere Sted at bo paa end netop her.

Vil ikke flere Ungdoms eller Kvindeforeninger følge det Eksempel som er givet paa Highlandprairie, Past. Rr. Magel- sens Kald, nemlig at købe tre Lotter og betale dem, efter- som man er istand dertil. Derved kan vi gjøre sikker Reg- ning paa noget, saasnart Foreningen faar Penge.

3. De, som skylder paa Lotter, kan hjælpe os meget, om hver godhedsfuldt bare vil sende os lidt af, hvad han skylder. Vi har tilgode over \$4000 i store og mindre Be- løb. Desuden af de 41 Personer, der paa Synoden lovede at hjælpe os med \$100 hver enten som Laan, Kjøb af en Lot eller som Bidrag har kun 25 betalt.

4. Man kan hjælpe os meget ved at laane os et lidet eller stort Beløb. At laane Hus eller andre Ting „ventende intel derfor“ er efter Guds Ord en Kjærligheds-gjerning, som har mange herlige Forjættelser ligesaavel som det at give. Men vi leier ogsaa Penge og synes, vore Troesbrødre lige- saa godt kunde leie os deres Penge for samme Rentefod, som

de faar paa Banken. Nogle af vore B. nter har ogsaa leiet os ikke saa smaa Beløb. Men hvorfor kan ikke flere gjøre det nu, forat vi kan blive istand til at tilbagebetale dem, som trænger sine Penge tilbage. Vi har allerede betalt flere Tusinde Dollars i saadanne Laan, og vi er bange for at nogen vil kræve sine Penge udbetalt i disse knappe Tider. Og hvorfor kan ikke flere laane os? Med god Grund tør jeg paastaa, at der er Hundreder af Tusinder af Dollars staaende i Bankerne mod ganske Lav Rente. Man mener, intet er sikrere end Banken, og af den kræver man intet Pant i nogen Ting, uagtet man godt ved, at alle Banker er bygget kun paa at tjene Penge, og at vel de fleste Banker er skræbelige og høvelige Menneſter, der vove meget for at tjene dygtigt, og allfor ofte udsuger Folk med vort Kirkes folks Penge.

Vi som en kristelig Korporation gjør vistnok ikke Krav paa at være til og arbejde blot for at laane Penge, dersom man deri finder Opmuntring til at overlade en Bank sine Statte; men vi undser os slet ikke for at paastaa, at vi just saa vel som de fleste Banker tør paatage os at være Trusteer for en vis Sum Penge, naar den ikke overstiger en Fjerde- part af, hvad vi har Eiendom for, især naar vi ved, at vi ved Siden af os har en anseelig Skare trofaste Brødre og Søstre, der ikke vil lade os blive Bedragerer.

5. Vil ikke enkelte Mænd eller ogsaa Kvindeforeninger, Ungdoms og Sangforeninger tage paa sig at sætte istand et eller flere af de Værelser, som nu er plastreret? Det vil koste fra \$20 til \$50 at sætte hvert Værelse i fuld Stand. Der er ikke mange store Værelser med flere Vinduer og Døre. Nu da den lille Parkland Menighed paa omkring 25 Medlem- mer har sat tre store Værelser istand, saa vil man deraf se, at Befølsningen ikke er uoverkommelig.

Vi holder paa at saa istand nogle Billeder af Skolen og Omgivelser. De vil blive en nysgigtig Gjenstand af Foto- grafier som blev tagne den 31te Januar d. N. Vi ønsker at ret mange vil sende os 50c's for et Hæfte af Billeder, som vi oenter ganske snart at kunne sende til dem, der ønsker, at se hvor- ledes der ser ud der, hvor de har kjøbt eller vil købe sig en Byggetomt. Vilde ret mange sende os 50c for Billeder da blev vi bedre istand til at levere meget for denne Pris. Bort Blad „Herald“ skal vi søge at forbedre efterhvert, som vi kan. Vi er vis paa, at det langgjøre lidt for en vigtig Sag, nemlig Forivar for Skistens Sandhed, hvilket mig be- slyndt, intet andet nord amerikansk Blad har til sit Hoved- or- maal.

Alle som ønsker, vi skal betale Staten for dem, maa vi ind- ståndig bede, at de vil sende os de rette nysgigtige Nummer baade paa Lot og Block og heller ikke glemme at sætte Navnet paa Ad- dition. Vi har nemlig nu ikke længere Adgang til Ward T. Smiths Bøger, og selv har vi ikke Kopi af dem. Man lægge ogsaa Mærke til, at Parkland Townsite og University Ad- dition to Parkland er to forskellige Additioner. Findes no- gen Feil eller at man f. Ex. ikke faar Svar inden 4 Uger, saa vær saa snil at skrive igjen. Vi skal gjøre vort bedste for at udgøre alle Betalæg baade saa rigtigt og hurtigt, som vi

kan, men alligevel vil der stundom indsnige sig Feil, som vi gjerne vil faa Hjælp til at rette:

De Lotter, som Skolen selv har givet Dred paa, har vi god Rede paa, saa at vi kan betale Skat paa rette Pot, om vi kun saar Gierens Navn, men ikke saa med de andre. Staten har vi søgt at faa sat ned saa lavt som muligt.

Forsørgt er og bliver vor Hovedopgave at faa Skolen bygget og færdig senest til Høsten. Endnu engang beder jeg derfor: Hjælp os hermed, at vi ikke atter skal faa den store Sorg og Skuffelse heller ikke iaar at kunne begynde Skolearbeidet. Det er ikke ret at lade al denne Værdi og dette Rum staa der til Unytte, naar der ikke mangler mere paa Bygningen end her nu gjør; og dog vil det tage mange Mænd i flere Maander at faa det færdigt. Hjælp os derfor til atter strog at paabegynde Arbeidet.

Det ste for Kristi Skyld. Amen.

Venligt B. Harstad

Forskjelligt.

—Nyt Universitet Fritænkter-Kongressen, nylig afholdt i Chicago, besluttede at oprette et Fritænkter-Universitet i Kearney, Neb. En Rigmænd har givet 40 Acres Land til Niemedet og lovede at samle \$20,000. ved Subskription. Fritænkterne agter der at oprette et *Headquarter* for sig, hvor deres Studenter kan ganske være fri for kristelig Paavirkning. B. og S.

—Vicepave Saotelli udtalte: „En Katholik opdagede Amerika, og plantede Flaget paa dette Lands Grund; en Munk oplivede Columbus's utslukte Mod; dette Land tilhører den katolske Kirke, det er indviet til den og er særlig Gjenstand for den hellige Faders Kjærlighed og Omsorg; alle berømte Navne i dette Lands Forhistorie er knyttet til vor Kirke og dets nuværende store og ledende Mænd vil i vor Kirkes Skjød finde Lys og Veiledning og Støtte for Statens Ledelse til Folkets Velsignelse.“

—De religionløse Skoler i Frankrig begynde at bære sin Frugt. Af 17,000 Børn er der begaaet følgende Forbrydelser i det sidste Aar: 69 almindelige Mord, 3 Forældremord, 36 Børnemord, 4213 mordriske Angreb uden Død tilfølg, 23 Brandstiftelser, 11,852 Forbrydelser, saasom Tyver, Røveri etc. Autoriteterne begynde at faa Straf i Livet! Naatte den kun bære gode Følger for altsid at lade Guds Navn faa nævnes og læres i Skolerne og Agtelse for det Helligste indpodes. — [B. og S.]

Heril søier vi følgende hentet fra „Der Lutheraner“: „I Bladet „The Methodist“ læser vi: Vi siger ligesom at efter vor Mening er Menigheds-skoler (*denominational schools*) langt mere at stole paa en Statskolerne (*Common schools*) Bore Statskoler er i Regelen Driuhuse ikke alene for Bantroen, men ogsaa for Lasterne. At Bantroen bliver befordret ved disse Skoler er naturligt da nemlig de ved den kristelige Religion paalagte Indskrænkninger mangler. Forstandens Hovmod bliver pirret. Den falskelig saakaldte Videnskab indtager Bibelens Sted. Tvivlsyge opstaar og næres, og tilsidst tager Bantroen Sjælen i Besiddelse. Vi

paakaar og troer, at vor Kirke (den Methodistiske Kirke) i de næste ti Aar skulde anvende \$10,000,000 til at bygge Menigheds-skoler for. Hvorfor? Jo, fordi vi tror, at dette System alene er amerikansk og tilforladeligt. Saalangt „The Methodist“. Skulde ikke saadanne Udialelser opmuntre os til ikke at fly nogen Møje og Arbejde, noget Offer og Omkostning for at oprette Menigheds-skoler iblandt os, opholde dem og stadigt søge at gøre dem bedre og fuldkomnere i enhver Henseende?“

—Forsøgelsen af de lutheriske Præster i Rusland udarter nu til mordriske Anfald fra Fanatikeres Side. En lutherisk Præst blev sludt i Finland for nogle Uger siden; nu kommer netop Meddelelsen om, at en anden Præst i Kirken under Guds-tjenesten blev anfaldt af en Mand, som medens Præsten stod for Alteret, læsede flere Skud paa ham, dog mærkelig nok uden at træffe. Den russiske Regjering har udsat en Betsønning for hver katolsk Præst, som inden et Aar kan faa ombendt 100 Lutheranere til den græsk-katolske Kirke. Betsønningen er Dekorationen af St. Anna Ordenen.— [B. og S.]

—Et engelsk Parlamentsmedlem, som tidligere er en nedfær Kristen, blev en Gang opfordret til at indlede en Diskussion ved et kirkeligt Møde om Spørgsmaalet: Hvorfor gaar Arbejdere ikke i Kirke? Han stred til Indbyderne og forslog at ændre Spørgsmaalet saaledes: Hvorfor gaar Kirken ikke til Arbejderne? Fornylig har han talt ved et af de store Maimøder i London om Kirkens Opgaver overfor den store Arbejderbefolkning. Han fremhævede, at i Begyndelsen var Kirken de arbejdende Klassers, Kristus var Tømmermand, hans Apostle Fiskere. Kirken maatte være en angribende Hær; desværre synes den nu at være gaaet i Kvarter. — [B. og S.]

Et stort Offer. Adventisterne i Battle Creek Mich., havde et talrigt Møde ved Nutaarstider, hvorunder der indsamledes til deres Mission. En vistnok enestaaende Gavnildhed togdes for Dagen. Der var 3000 Mennesker tilstede, og af disse indsamledes under Mødet Peng og Guld-sager til et Værdi af \$25,000—femogtyve Tusinde Dollars. 79 Gulduhr, over 100 Guldringe og dertil en Mængde kostbare Smykker blev ofrede. En Mand, som ikke eiede Penge eller Guldsager, gav Hus og Pot til en Værdi af \$3,000. De tilstedeværende Præster opfordrede til at drage ud som Missionærer for at virke for Adventismen. D. S.

Naar vi Lutheranere læser dette, burde vi komme os over vor egen Kalde og Bigegyldighed. Adventisterne er ikke noget stort og talrigt Samsund, men se hvilken Zor de viser, og hvor meget, de er istand til at udrette! Deres Være er grundfalsk i flere Stykker. De holde fast paa den syvende Dag som den rettl Hviledag, og dette synes at være ligesaa vigtigt for dem som Læren om Retfærdiggjærelsen af Naade alene ved Troen paa Kristus er for Lutheranerne. De forsætter Læren om en evig Straf for Sander, de troer, at Sjælen er i en Slags ubevidst Tilstand fra Løden indtil Dømmen, de troer paa et tusindaarigt Rige o. s. v. Og alt dette søge de at bevise af Bibelen; at Bibelens Ord maas toies og paa mange Steder rives ud af Sammenhængen for tilsyneladende at bevise slige falske Lærdomme, er jo klart nok. Men naar nu disse gjør slige tjæmpemæssige Anstrengelser for at udbrede Løgnenburde da ikke vi gøre idetmindste Halvdelen saa meget for at udbrede Sandheden?

Spiritism.

Følge en Korrespondent i Nummer 38, d. A. af „Afholdsbajenen“ er Robert Jagersoll, den berøgtede Spotter, nu en sand Kristen. Korrespondenten siger, at han og Tusinder med ham ved, at dette er saa, og at Jagersoll derfor ikke længere er en Fritænkter, men en „Fritænkter“. Han tror nu, at der er et usynligt, almægtigt Væsen, som ogsaa Jesus kalder sin og alle Menneskers Fæder, der er Kjærlighedens og Barmhertighedens Råde, og at alle Mennesker er hans kjære Børn. Gadelig tror han ogsaa paa et Liv efter dette, „at alle Mennesker, efterat de ved Døden har aflagt det materielle Legeme, isæres sit aandelige Legeme og registreres videre som Aander i Aanderbøden.“

Hvormeget Sandhed der er i denne Historie, ved vi ikke; men lad os sætte, at altsammen var sandt, at altsaa Jagersoll nu virkelig var kommen paa andre Tanker. Men hvorledes er da det gaaet til? — Jo, siger Korrespondenten, „herom er han bleven overbevist af Dr. Slade, hos hvem han fik kjendt Skrift paa begge Indsiderne af sine to sammenknyttede Tavler, og det fra sin for mange Aar tilbage ved Døden afgaaede Broder“.

Saaledes er det altsaa gaaet til, at Robert Jagersoll er bleven en „sand Kristen“, som hin Broder skriver udtrykker sig. Det er ikke sket paa den af Gud selv forordnede Maade, ved Guds Ord; men han har gaaet Guds Ord forbi og gjort „Spørgsmaal til de Døde“ ved et spiritualistisk Medium og har da ogsaa faaet Svar, som han mener, fra sin egen Broder. Det arme Menneske er altsaa ligejaa langt fra Guds Røge nu som før; ja det er vel vanskeliggere nu end før at bringe ham til sand Bød. Han har nu faaet et Plaster paa sin Samvittighed, og hvis dette i Bængden viser sig at være utilstrækkeligt, saa kan han jo gaa ind i den katolske Kirke, der nok tager imod uomvendte Fritænktere, naar disse bare udvortes holder sig Kirkens Regler efterrettelig.

Overgangen fra grov Vantro til simpel Doetro synes at være meget let i dette ikke saa lidet overtroiske nittende Aarhundrede. Kristoffer Jansen gik jo den Vej, og han holder nu paa at rive ned paa Kristendommen i Norge paa samme Tid, som han vel ogsaa fortæller Skrøner fra Aanderens Rige. Det er ikke umuligt, at hans Værksomhed ved Guds vise Synreise kan komme til at gjøre meget godt i Norge, idet mangen nu bliver toungue til at svare Sandheden, og derfor ogsaa bliver nødt til at undersøge dette Guds Ord nysigtigere end de før var vant til at gjøre, og Frugten deraf kan blive at stor Betydning baade for dem selv og andre. Spiritismen maa vel betragtes som en af de fordærveligste og verstyggeligste Religioner paa Jorden. Den mohamedanske og mormonske Religion hviler nok ogsaa paa en saakaldt umiddelbar Aabenbaring*) fra Gud, som er udenfor det skrevne Guds Ord, men disse Aabenbaringer er dog værdige, de er afsluttede, og der bliver vistnok meget sjælden lagt noget til dem. Underledes er det med Spiritisterne. Der har hvem som helst Udgang til nye Aabenbaringer med Hensyn til ham selv eller andre. Har han ikke selv den „Gave“ at kunne faa Aanderne til at snakke, saa er det let nok at finde et „Medium“, som hjælper ham hermed. Og nu gjælder de Aabenbarelser, han faar, ligesaa meget som Guds Ord og vistnok for det fleste langt mere. Der spørges vel sjælden om, hvad Guds Ord siger, især, naar de Raad, som han faar af „Aanderne“ behager hans eget Kjøb. I dette Aanderens Rige, som Spiritisterne har faa meget at gjøre med, stiftes for Ex. Høstestaber, der vil sige, der bliver det bestemt hvem der her paa Jorden skal gifte sig med hinanden. Sæt nu at en gift Mand gennem et

Medium faar vide, at Aanderne har bestemt en anden Kvinde til at være hans Hustru. Efter de Aanderes guddommelige og menneskelige Love har han ingen Ret til at stalle sig ved sin Hustru og tage den anden; efter den spiritistiske Opsatning af Sagen er den af Aanderne udpegede Kvinde hans reite Hustru, og til den Opsatning heder naturligtvis engoer jo nedværdiger sig til at adspørge „Aanderne.“ Naar nu disse Aander*) som Spiritisterne synes at være afbængige af, ligesom paabyder Hocer, hvad er der da til Hinder for, at de ogsaa kunde tilaaede eller befale Menneskene baade Tvert Mod og andre grove Forbrydelser. Spiritismen er værre end det uggeste Hedenstob.

*) At saadan „Aabenbaring.“ hvis man skal kalde den saa, ikke skriver sig fra Gud, men fra Djævelen, er jo klart nok for enhver, som vil se den i Guds Ord's Lys.

Haabet beskjemmer ikke.

En Del af Indien havde amerikanske Missionærer arbejdet i 20 Aar, bragt store Oxe, men ingen Frugter høstet. Man opgav Arbejdet som aldeles haabløst. Da erkærede den sidste Missionær til Missionsbestyrelsen:

„Naar I ikke længere vil understøtte Gjæringen, saa gaar jeg uden Understøttelse og lever Resten af mine Dage blandt disse Mennesker, som I vil forlade.“

Man svarede ham: „Naar De er saa fast besluttet, saa maa vi i det mindste medgive Dem en Broder, som kan begrave Dem; thi en kristelig Begravelse skal De dog have i Hædningelandet.“

Saa haabløs syntes denne Mission at være. Dette skede i 1852. Nu har Missionen paa denne Del af Arbejdsmarken uddannet 256 indviede Prædikanter, og i 1878 døbtes der i fem Maanedere 9606 Hædninger. Saa raft er Udsæden der modnet til Høsten. (Missionærs.)

Betalende Subskribenter.

For 4de Aargang. E. R. Bedeberg, Nels Bronson, Mrs. Anne D. Gaestvedt, Rev. J. S. Røss, Rev. E. W. Jacoben, Ole Wierzon, Mrs. B. J. Meland, Mrs. A. J. Meland, Mrs. J. A. Hanson, Rev. E. Dale, John Varjon, J. A. Pederson, E. T. Wolland, M. J. Hal, John Dyrstad, Julia Williamson.

For 3die Aargang. Ole H. Slethoug.

For 3die og 4de Aargang. H. Johnshoy, Morten Boukol. E. A. Dignes, Rev. J. E. Ingebrigtsen, A. W. Alson D. S. Johnson.

For 4de og 5te Aargang. Rev. J. A. Willie, Rev. O. A. Normann. A. W. Alson.

For 2den og 3die Aargang. Theodore Edwards.

For 2, 3, 4 og 5te Aargang A. Hollien.

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Bet E. C. Extra fra Pst. Veito \$ 22.65
Ole Anderson, Decorah 2.00
Ialt \$ 24.65
T. Larsen Kasserer.

FOR SALE.

Poultry Ranch Washington Park. Half acre fenced new 8 room house, necessary out buildings good well some fruit. 20 acres Range \$1,000, half cash, Balance 2 years. Within 15 minutes of Pacific Lutheran University.

Address A. J. Nott, Excelsior, Wash.

Præsternes Adresser samt de af dem betjente Menigheder og Prædikepladse i Pacific Distrikt.

T. Tønnesen, Rockford, Spokane Co, Wash.

Betjener Rockford Wash. Genesee Idaho og andre Steder.

Carlo A. Sperati, New Whatcom, Wash.

Betjener New Whatcom, Anconites o. a. S.

L. C. Fosk, 1810 Donovan Ave. Fairhaven, Wash.

Betjener Fairhaven, Nooksack o. a. S.

P. Fiberg, Stanwood, Snohomish Co. Wash.

Betjener Stanwood

Carl Hoel, Everett, Wash.

Betjener Everett, Haller City o. a. S.

J. J. Kvam, 1638, Twelfth Street, Seattle Wash.

Betjener Seattle.

E. Vallestad, 1522, G. Street, Tacoma Wash.

Betjener Tacoma.

B. Harstad, Parkland, Pierce Co, Wash.

T. Larsen, Parkland, Pierce Co, Wash.

N. Christensen, Parkland, Pierce Co, Wash.

Disse tre har hidtil prædiker i Parkland; Past. Harstad ogsaa i Buckley Wash.

L. Nissen, 1749 Hemlock St. Astoria, Oregon.

Ruten ret op for Columbia Cannery.

Betjener Astoria o. a. S.

A. D. Dolven, 408 East 8th Street Portland, Oregon.

Betjener Portland.

M. Pedersen, Silverton, Marion Co, Oregon
Betjener Silverton.

D. Ottersen, 702 1/2 Fifth Street, Eureka, California.

Betjener Eureka o. a. S.

D. Grønberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.

Betjener San Francisco.

J. L. B. Dietrichson 1371 Tenth Street, Oakland, Cal.

Betjener Oakland o. a. S.

J. Johansen, Box 487, Fresno, California.

Betjener Fresno o. a. S.

J. C. Møhl, Paso Robles, San Luis Obispo Co. Cal

Metropolitan

— Savings — Bank. —

— För haldet —

Tacoma Building & Savings Association.

— S-P-A-R-C-S-A-N-A —

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Hjør't af D og C St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lordag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. H. Caesar.	President.
C. W. Enos.	V. President.
Das. Le S. Johnson.	Secretary & Treasurer.
Ole Helvig.	Ass't Cashier.

Directors.

Dowmer C. E. Stiles, C. W. Griggs, J. W. Anderson
G. E. Holmes, Theo. Hosmer, Geo. P.
Caton, P. H. Caesar, C. W. Enos,
Das. Le S. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvillkaar. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Køb Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran

University Association

Skolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbauen gaar midt igjennem Armour Addition. Det er særdeles vobre og stette Lotter, som bydes tilsalgs, og enhver, der nu kj. b. Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der b. tales for den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 per Lot. mod kontant Betaling. Paa pensland forlanges \$110 per Lot. Saasnart Votten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger mange penge til Bygningens fuldførelse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Parkland, Pierce Co. Wash'n.

Hø og Stovler

Til billigste Priser og af beste Sort hos

S. Olsen, 1912 Jeff. Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of cost

sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de vobie Priser,“ siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedn og koster forskudsvis 50 cents pr. Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Opfølgelser o. s. v. sendes herefter til Rev. T. Larsen, Parkland, Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere saar paa 5 betalende Abonenter den 6te frit. Send ind straks Penge for en Aargang, 50 Cents.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.